

Oglasnik lavantinske škofije.

Vsebina. 59. Skupni pastirski list jugoslovanskega episkopata ob 1100letnici sv. Cirila. — 60. Slovstvo. — 61. Osebna naznanila.

59.

Skupni pastirski list jugoslovanskega episkopata ob 1100letnici sv. Cirila.

Katoliški škofje kraljevine SHS vsem katoličanom kraljevine SHS.

V vrsti svetih jubilejev, s katerimi je Gospod tako obilno blagoslovil naše dni, se s krščanskega Vzhoda bliža jubilej, nam posebno drag in ljub. To je poseben jubilej vprav slovanskih katoliških narodov. Jubilej, v katerem je združena naša verska katoliška slava in naš narodni ponos.

Ob koncu leta 826 ali v začetku leta 827 je bil v mestu Solunu rojen sv. Ciril, eden izmed dveh bratov-apostolov slovanskih. Torej praznujemo 1100letnico našega apostola sv. Cirila.

Najlepši spomini se pri tem zbujajo v naših srcih. Ko je bil pred 1100 leti rojen in v krstu prerojen sv. Ciril, je že napočil čas milosti in zveličanje veliki družini slovanskih narodov. Gospod ga je namreč v svoji dobrotljivi Previdnosti že takrat izbral, da z bratom sv. Metodom ponese blagovest sv. evangelija slovanskim narodom in jih privede na pot k večnemu zveličanju.

Sv. Ciril je bil sicer mlajši izmed obeh bratov-apostolov, a bil je učenejši v sveti znanosti in izobraženejši v slovanskem jeziku; on je namreč iznašel staroslovenske pismenke in postal ustanovitelj slovanske književnosti, ustanovitelj slovanske krščanske prosvete. Staroslovenski življenjepis sv. Metoda, napisan že v 9. stoletju, ponovno omenja, da je sv. Metod pri apostolskem delu med Slovani pokorno in ponižno služil svojemu mlajšemu bratu. Sv. Ciril je bil torej glava in duša slovanskega misijonskega delovanja naših apostolov. Torej ob tisočstoletnici sv. Cirila po pravici slavimo spomin obeh slovanskih apostolov.

Sveta brata sta deloma sama, deloma posredno po svojih učencih pokristjanila skoraj vse Slovane. Vzhodni in zapadni Slovani ju slavé kot svoja apostola.

Res je bilo že pred svetima bratoma pokristjanjenih mnogo Slovanov. Toda ta sveta moža Previdnosti božje sta znala, kakor še nihče pred njima, približati se srcu mladih slovanskih narodov, jih objeti in vzgajati z veliko ljubeznijo in z očetovskim razumevanjem za njihove potrebe in boli, govoriti jim v njihovem sladkem jeziku, podati jim evangelij Kristusov v besedi in pismu, ki je bilo Slovanom razumljivo, prilagoditi se njihovi blagi duši. In zato je bil uspeh njunega apostolskega delovanja tako obilen in bogat. Slovani so po sv. Cirilu in Metodu vzljubili krščanstvo, sprejeli ga v srce, s krščanstvom prešinili vse svoje življenje in čuvstvovanje. In od tedaj so mu ostali vedno zvesti. Zvesti do danes. Sveta brata sta s svojo apostolsko modrostjo in s svojo požrtvovalno ljubeznijo pokristjanila slovansko dušo.

In to je njuna zasluga. V tem je njun pomen za našo vero in za našo versko zgodovino. Vsa poznejša stoletja so žela sadove njunega truda in znoja. In vse naše poznejše versko življenje in vsa naša poznejša verska zavest in vsi naši poznejši boji za sveti Križ in Cerkev imajo korenine v onem nebeškem semenu iskrene in globoke vere, ki sta ga onadva vsejala v dušo naših pradedov.

Zato nam je tako drag njun spomin. Zato na sveta brata-apostola prenašamo vso svojo ljubezen do naše očetovske katoliške vere. Onadva sta duhovna, verska očeta katoliških slovanskih narodov.

Zahvalimo se njima, bratje v Kristusu, ob njunem in našem jubileju. Zahvalimo se njima in Gospodu, ki je tako zgodaj pogledal na nas v globočini svojega usmiljenja in nas privedel iz teme k božji svetlobi in v božje kraljestvo, da smo postali Njegovi otroci in dediči vseh onih neizrečenih darov resnice in milosti, ki jih je naš Odrešenik shranil v svoji sveti Cerkvi, da se toliko stoletij grejemo na solncu edine in prave vere Kristusove!

Prosimo Gospoda, da med nami vedno varuje neomadeževan ta sveti zaklad naših apostolov, da v nas in v vsem našem narodu zopet dvigne njun duh, duh globoke, žive, katoliške vere!

Da, katoliške vere!

Vsa zgodovina svetih bratov priča, da sta naše očete vedno vodila h katoliškemu Rimu. S papeževim dovoljenjem sta oznanjala evangelij med Slovani. Pri papežu sta iskala zavetja. Papež je svetemu Mohorju podelil škofovsko posvečenje, nadškofovsko oblast in posebno pooblastilo za širjenje svete vere med vsemi slovanskimi narodi. Papeževo vrhovno oblast sta v besedi in dejanju vedno priznavala.

Sv. Ciril in Metod sta vzvišen vzor katoliškega (vesoljnega) in apostolskega duha; v njunem življenju in delovanju se lepo razodeva vesoljnost in edinost svete Cerkve.

Cerkvena edinost, verska edinost Slovanov, to je duhovna oporoka naših svetih apostolov. Ta misel je vodila njuno delovanje. Ta želja je nagibala rimske papeže, da so potrdili njuno apostolsko delovanje.

Kot svetnike ju časti katoliška Cerkev. In Cirilov grob v cerkvi sv. Klementa v Rimu je glasna in jasna priča, kje je bilo njuno srce: S svetim katoliškim Rimom, ob Petru, ki ga je Odrešenik postavil za podlago Cerkve in vrhovnega pastirja vseh ovac in vseh jagnjet.

Tudi mi, bratje v Kristusu, se držimo tega Rima in Petrove skale! Kjer je Peter, tam je Cerkev. Kjer je papeštvo, tam je moč in edinost, tam je življenje. Samo enemu je rečeno: „In dal ti bom ključne nebeskega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih“ (Mt. 16, 19).

In samo v tej Petrovi Cerkvi, edini, sveti, katoliški in apostolski, je naše zveličanje. V njej, skrbni in skupni Materi vseh ljudi in vseh narodov, ki jih vse pritiska na svoje prsi z enako nežnostjo in z isto ljubeznijo, ki jih vse brati v Bogu in Odrešeniku vseh, ki jih vse zbira in združuje v veliko vsesvetovno družino otrok božjih, ki izvršuje Gospodovo naročilo: „Pojdite torej in učite vse narode“ (Mt. 28, 19).

Tej dobri Materi bodimo zvesti, dragi bratje v Kristusu! Ona je tudi naša mati. Ona je tudi naša slovenska Cerkev, ker je Cerkev celega sveta. Enajst in več stoletij smo se gregli v njenem naročju, pa nam ni nikoli nič žalega storila. Nasprotno, dala nam je vse, kar imamo velikega in lepega. Dala nam je vero, poštenost, pravstvenost in izobrazbo.

Vračajmo ji ljubezen za ljubezen! In odbijmo od sebe vse tiste, ki nam hočejo raniti to sveto Mater. Nikoli ne pozabimo apostolovih besed: „Vsi namreč ste otroci božji po veri, katera je v Kristusu Jezusu. Zakaj katerikoli ste v Kristusu krščeni, ste Kristusa oblekli. Tukaj ni Jud, ne Grk, ne suženj, ne svoboden . . . Zakaj vi vsi ste eno v Kristusu Jezusu“ (Gal. 3, 26—28).

Samo v sveti katoliški Cerkvi zore sadovi življenja in kreposti; samo v njej, ki je vsa sveta, vsa velika in sijajna; ki je polna svetnikov, polna kreposti, polna presvete evharistije; ki vedno živi, vedno močna in mlada.

Naše mesto je ob sv. Cirilu in Metodu. Njuna Cerkev je tudi naša Cerkev. Sveta rimska, katoliška Cerkev je tudi naša Cerkev.

Njuna prosveta je tudi naša prosveta. Ona sta nam prinesla krščansko izobrazbo. Ona sta nas s knjigo in prosveto privedla k Bogu.

Taka naj bo tudi danes naša izobrazba! Plemenita, krščanska, katoliška izobrazba. Naj naša izobrazba teži k Bogu! Naj hrepeni po duhovnih, večnih dobrinah, a ne samo za zemeljskim blagostanjem in užitkom! Naj širi kraljestvo božje v človeški družbi in v dušah in naj povsod spoštuje Gospodovo postavo!

Sveta brata sta bila apostola božjega kraljestva med slovanskimi narodi. To kraljestvo božje sta ona nam zapustila kot dediščino. In skrb za to kraljestvo božje, to je zahteva naše hvalenosti njunemu spominu.

Toda, bratje v Kristusu, to njuno delo je pokvarila človeška zloba. V njive slovanskih narodov, v katere sta ona sejala seme božje resnice in cerkvene edinosti, je vsejal sovražnik, hudobni duh, zmoto in razkol. Žalostni cerkveni razkol je potegnil za seboj tudi velik del krščanskih slovanskih narodov, katerim sta sveta brata oznanjala božjo besedo. Ne toliko po svoji krivdi, kolikor zaradi nesrečnih razmer in tujih grehov se danes še celi bratski slovanski narodi nahajajo izven materinskega naročja svete in vesoljne katoliške Cerkve. In kot bridka rana že več stoletij teži ta razkol Cerkev božjo. In stoletja že Cerkev vzdihuje po velikem dnevu obnovitve cerkvene edinosti med krščanskim Vzhodom in katoliškim Zahodom, „da bodo vsi eno“ (Jan. 17, 21).

In danes se klic po tem velikem dnevu oglašja s podvojeno močjo in gorečnostjo. Ko sovražniki svetega Križa z divjim sovraštvom besné proti vsemu, kar nosi na čelu Kristusovo ime, se morajo tudi vsi Kristusovi verniki zediniti v edinosti Kristusove vere in ljubezni. Vsi veliki možje svete Cerkve dandanes molijo in delajo, da čimprej zopet zasvita veliko jutro sprave. Kristusovi namestniki na Petrovem prestolu vedno bolj upirajo pogled na krščanski Vzhod, in kličejo vse verne sinove svete Cerkve, da za to božje delo zastavijo svoje najboljše moči.

Slovanskim katoliškim narodom, nam je predvsem namenjeno njihovo vabilo. Za naše brate gre pri tem, za njihove neumrjoče duše, za veje istega debla, na katerem smo tudi mi rastli.

Mi moramo pred vsemi drugimi delati, da se čim prej doseže cerkveno edinstvo z našimi vzhodnimi brati, da uresničimo sveti namen naših slovanskih apostolov, za katerega sta ona živela in umrla, in za katerega gotovo tudi še danes neprestano molita pred božjim prestolom v nebesih.

Bratje! Pridružimo se vsi temu svetemu apostolskemu delu!

Pri katoliških slovanskih narodih se je živo razmahnilo Ciril-Methodijsko gibanje za cerkveno edinstvo. Tudi mi ne smemo biti zadnji. Nam je Previdnost božja namenila častno nalogo,

da naj bomo most, po katerem bi k cerkvenemu edinstvu prišli naši najbližji bratje po krvi in rodu.

Zavedajmo se vsi te velike in zgodovinske svoje naloge! Umevajte in poslušajte klic časa!

Zdi se že, da se že polagoma svita zora novega dne. Blizu smo eden drugemu, da se moremo med seboj seznaniti in spoštovati. Padle so meje, ki so nas stoletja delile in ustvarjale ozračje predsodkov in nezaupanja. Mnogi slovanski bratje so od blizu spoznali in začeli ceniti katoliško Cerkev. Katoliška ljubezen do njihove nesreče in bede je zgradila mostove do njihovih src.

In dozdeva se, da se že opažajo sadovi. Vedno bolj pogosto se slišijo prijazni glasovi o katoliški Cerkvi in klici po spravi.

Primimo, bratje, roko, ki se nam nudi!

Jubilej sv. Cirila naj bo prerodenje apostolstva in vneme za veliko delo cerkvenega edinstva z našimi vzhodnimi brati v Kristusu!

Vsak, dragi verniki, more in mora sodelovati pri tem delu.

Moliti moramo za cerkveno edinost. Gospodova milost je vsemogočna. In kakor vosek so v njegovi roki človeška srca. Od blagoslova z nebes je največ odvisno, če bomo skoro dočakali srečni dan rešitve. Pa vsi moramo moliti posebno za uspeh prizadevanja in dela velikih mož svete Cerkve, ki vodijo gibanje za zedinjenje. Naj jim Bog da moč, razsodnost, modrost in vnemo. Naj dobri Bog vse katoličane napolni z duhom velikodušne požrtvovalnosti za potrebe tega gibanja. „Žetev je velika, delavcev malo; prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev“ (Lk. 10, 2).

Vsi moramo delati za cerkveno edinost, vsak v svojem krogu in po svojih razmerah. Eno pa morajo delati vsi brez izjeme. Z gorečim krščanskim življenjem, s svojo globoko pobožnostjo morajo biti našim ločenim bratom vsi glasne in žive priče resnice in življenja katoliške Cerkve, „da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih“ (Mt. 5, 16). Ako bomo mi katoličani živeli pristojno našemu krščanskemu poklicu, se bodo morale odpreti oči vsem, ki iščejo resnico. In vsi morejo biti razširjevalci dejanske krščanske ljubezni in bratstva nasproti ločenim bratom. Ne mržnja, ne preziranje, ne nezaupanje, marveč ljubezen osvaja srca in rodi ljubezen.

Vsi moramo tudi žrtvovati. Z apostolskim delovanjem in s prispevki moramo podpirati misel cerkvene edinosti. Lepo sredstvo imamo v Bratovščini (Apostolstvu) sv. Cirila in Metoda, ki smo jo že leta 1919 toplo priporočali našim vernikom. Pravila te družbe je ponovno pohvalila sveta stolica. Ta pobožna družba je razširjena po vseh katoliških slovanskih deželah. To je organizacija,

namenjena najširšim slojem, organizacija preprosta in lahka. Udje so dolžni vsak dan nekaj malega moliti za cerkveno edinost in vrhu tega vsak mesec darovati prav malenkostno vsoto za potrebe te pobožne družbe in se zanimati za širjenje in napredek Apostolstva. Ta bratovščina naj se pri nas ob tem jubileju še bolj utrdi in razširi. V vsako našo župnijo naj se uvede. In vsak zaveden katolik naj se vpiše v Bratovščino (Apostolstvo) sv. Cirila in Metoda.

Posebno duhovniki morajo za to izrazito apostolsko delo zastaviti vse svoje moči. Naj se ljudstvu pogosto in toplo govori o cerkveni edinosti! Naj se za to misel navdušijo vsi stanovi, posebno otroci, mladina in dijaštvo! Naši nabožni in prosvetni časopisi, naša semenišča, zavodi in šole, naše kongregacije in organizacije naj bodo živi branitelji in razširjevalci Ciril-Metodijske misli! Povsod naj se goji apostolstvo in naj se zanimanje za obnovitev cerkvenega edinstva budi z govori, predavanji, prireditvami, z razširjanjem časopisov in knjig! Naj se v tej smeri uporabi že prej navedena velika svetovna molitvena osmina od 18. do 25. januarja in devetnevnica na čast Sv. Duhu, ki jo je ukazal papež Leon XIII.

Duhovništvo naj bo duša vsemu temu gibanju. Sveta stolica celo želi, da se ustanovi posebno duhovniško društvo, ki bo pospeševalo misel cerkvenega edinstva, pod imenom „Apostolatus unitatis“, in ki bi bilo nekaj podobnega, kakor je „Unio cleri pro missionibus“. Napravili so se že koraki, da se ta zamisel tudi ostvari, a naši duhovniki ne morejo dobiti lepšega dela, kakor da se radi odzovejo temu vabilu in se organizirano lotijo širjenja misli cerkvenega edinstva v vseh ljudskih slojih.

In naposled, dragi verniki, še nekaj. Tudi manifestirati, tudi javno moramo pokazati svojo ljubezen za cerkveno edinost. A za to bomo imeli lepo priložnost leta 1927, ko se bo na Velehradu, v lepi Moravski deželi slavila 1100 letnica rojstva sv. Cirila.

Slovanski narodi bodo prišli v posebnem romanju, da se poklonijo grobu sv. Metoda na mestu, kjer je on stoloval in odkoder je na nje izlil toliko blagoslova.

Tudi naše narodno romanje mora iti tja, in to kar najbolj številno in sijajno, da se tam Bogu in svetima bratoma od vsega srca zahvalimo za dar svete vere in obnovimo svojo zvestobo katoliški Cerkvi, in da ponižno in zaupno od Boga izprosimo blagoslova in milosti za sveto delo zedinjenja vseh Slovanov v veri in ljubezni sv. Cirila in Metoda, v eni Cerkvi Kristusovi, da bo „ena čreda in en pastir“ (Jan. 10, 16). A z našimi romarji bomo molili tudi mi vsi v naših cerkvah in hišah.

In predobrotljivi Gospod, tako upamo, bo pogledal na veliko skupno molitev milijonov katoliških Slovanov in na molitev naših

apostolov sv. Cirila in Metoda. Slišal bo glas Cerkve, ki vsako leto na praznik naših apostolov moli: „O, naj vse, ki so zašli v zmoto, zbere en Kristusov ovčnjak; in naj se sveta vera še lepše razcvete“.

Pa bomo zopet vsi eno v veri in ljubezni, v polnem zmislu „ena čreda in en pastir“ (Jan. 10. 16).

Pa bo zopet vsem slovanskim narodom zavladal blagi božji Kralj miru in ljubezni, naš Gospod Jezus Kristus. Njemu, Kristusu Kralju slava in čast na vse veke! Amen.

V Zagrebu, s škofovske konference, 16. oktobra 1926.

† Andrej,
škof.

Opomba. Zgornji pastirski list naj p. n. gg. dušni pastirji preberejo vernikom s prižnice drugo nedeljo po Razglašenju Gospodovem, dne 16. jan. 1927.

60.

Slovstvo.

1. Sveti Stanislav Kostka. Življenjepis. Za 200 letnico kanonizacije (31. dec. 1926) spisal Martin Štular, vzgojni vodja v zavodu sv. Stanislava. Str. 176. S šestimi slikami.

V najviharniši dobi, v 16. stoletju ko se je luteranstvo z vso silo širilo po Evropi, je dala Poljska Cerkvi tri izredne zagovornike katoliške vere, ki so vsak po svoje neizmerno koristili svoji domovini, pa tudi vesoljni Cerkvi: svetega škofa, pozneje kardinala St. Hozija (1504—1579), velikega organizatorja in učenjaka; o. Petra Skargo D. J. (1536—1612), slovečega govornika, ter Benjamina med svetniki Stanislava Kostko. Stanislav, ki je umrl v cvetu let, v osemnajstem letu svojega življenja, je bil tudi v pobožnosti sin svojega naroda: globokočustven, postrežljiv, prijazen. Samo srce ga je bilo. Njegova otroško preprosta pobožnost do Marije in sv. Evharistije je že takrat imela čudovito privlačnost do src sodobnikov, zlasti dijakov, in jo ima v nezmanjšani meri še danes. Videli smo morda že kje sliko, kako Stanislava angel obhaja, ali kako mu — v bolezni — Marija da Dete božje v naročje; toda posebne razlage v našem jeziku še nismo čitali. Zdaj imamo v tej knjigi tudi sliko in temeljit življenjepis, prvi v slovenskem jeziku, obenem pa spisan po najboljših virih; obširnejšega niti Poljaki sami nimajo. Sto lepo knjigo tudi mi Slovenci res vredno in dostojno proslavljamo dvestoletnico kanonizacije tega slovanskega svetnika. — Očetje Družbe Jezusove, pisatelj, tiskarna v Kranju, vsi so se pošteno potrudili, da so nam podarili to lepo knjigo.

Naj bi jo vsi vzgojitelji oskrbeli svojim učencem, starši svojim otrokom kot božičen ali novoleten dar. Spada pa tudi v knjižnico orlovskih odsekov, Kat. prosvetnih društev, Marijinih družb. Od sv. Stanislava se moremo vsi učiti posebno dvojno, v naših časih tako potrebno: ljubiti Marijo in sv. Evharistijo.

Knjiga se dobi pri Upravi Glasnika, Ljubljana, Zrinjskega 9 za nizko ceno: broširan izvod 20 Din. (s pošto 21:50 Din.), v polplatno vezan 25 Din. (s pošto 27 Din.), v celoplatno 30 Din. (s pošto 32 Din.).

Knjiga ima tudi šest lepih slik in prav lično, izvirno zunanjo obliko iz šole našega velikega umetnika, g. prof. Plečnika. Sezite po knjigi in berite jo!

2. Slovenski pritrkovavec. Katoliška knjigarna v Gorici je izdala 136 strani obsegajočo knjigo „Slovenski pritrkovavec“, ki jo je spisal svetnik Ivan Mercina, državni glasbeni učitelj v Gorici. Knjiga je navodilo za pritrkovanje cerkvenih zvonov po številkah. V predgovoru je zapisano: „Treba je, da se pritrkovanje ohrani, da se ta lepi običaj razvija in izpopolnjuje.“ 243 vzorcev za pritrkovanje je pisatelj nakopičil. Take knjige ni imel doslej še noben narod v Evropi. Marsikatera poškodbe zvonov po nepredvidnih zvonarjih bi izostale, če bi se upoštevala navodila, ki so dana v tej knjigi. Potrjena je od pristojnega nadškofijskega ordinariata in se dobi pri Katoliški knjigarni v Gorici, via Carducci 2, v Štokovi knjigarni v Trstu, via Milano 37. Nevezana 8 lir, vezana v platno 11 lir.

61.

Osebná naznanila.

Imenovan je bil g. Janez Čemažar, župnik na Teharjih, za kn. šk. duhovnega svetovalca (15. novembra 1926). Nadalje so bili imenovani gospodje: Franc Ks. Osterc, profesor na drž. ženskem učiteljsku v Mariboru, za šk. komisarja in izpraševalca za izpit pomožnega poučevanja veronauka na osnovnih šolah pri izpraševalni komisiji za osnovne in njim sorodne šole v Mariboru (3. novembra 1926); Miroslav Ratej, I. kapelan v Žalcu, in Jožef Žmavc, I. kapelan Trboveljski, za veroučitelja na deških ozir. deklških osnovnih šolah v Trbovljah (s kanonično misijo od 4. novembra 1926).

Umeščena sta bila: Konventualni duhovnik križniškega reda Ciril Lekšan, upravitelj župnije Vinica na Belokranjskem, kot župnik-vikar v Ormožu (24. oktobra 1926) in g. Franc Gariner, župnik pri Sv. Marjeti na Planini, kot župnik na Gornji Polskavi (15. novembra 1926).

Postavljeni so bili gospodje: Alojzij Vrhnjak, „vicarius adiutor“ na Dobrni, za provizorja ravnotam (27. oktobra 1926); Venceslav Čeh, župnik na Frankolovem, za soprovizorja župnije Črešnjice in Anton Trinkaš, župnik v Pamečah, za soprovizorja župnije sv. Peter na Kronske gori (1. novembra 1926); Marko Sagaj župnik na Breznem, ponovno za soprovizorja župnije Sv. Ožbalt ob Dravi (11. novembra 1926); Jernej Vurkelc, župnik pri Sv. Vidu na Planini, za soprovizorja župnije Sv. Marjeta na Planini (15. novembra 1926) in Janez Čilenšek, vikar proštije in mestne nadžupnije Ptuj, za provizorja istotam (17. novembra 1926).

Nastavljeni so bili gospodje: Alojzij Pirš, provizor v Ormožu, kot kapelan ravnotam (24. oktobra 1926); novomašnik Gregorij Zafošnik kot kapelan v Rušah (1. novembra 1926); Jožef Žolnir, provizor na G. Polskavi, kot I. kapelan v Hočah (15. novembra 1926); Leopold Arko, II. kapelan v Žalcu, kot prvi istotam in novomašnik Karol Jaš kot II. kapelan v Žalcu (20. novembra 1926) ter deficient Alojzij Ciglar kot kapelan pri Sv. Barbari v Haložah (25. novembra 1926).

Prestavljeni so bili gg. kapelani: Janez Breznik iz Ruš k Sv. Urbanu pri Ptuj, Ignacij Nadrah iz Hoč (I) na Muto in Anton Šparl z Mute v Vuzenico (1. novembra 1926); Jožef Kuk s Hajdine v Sevnico ob Savi, Janez Orel od Sv. Ilja pod Turjakom v Prevalje, Alojzij Pichler iz Frama k Sv. Ilju pod Turjakom in Janez Verbajnsak od Sv. Barbare v Haložah na Hajdino (25. novembra 1926).

Dopust zaradi bolezni je dobil g. Jožef Domanjko, kapelan v Sevnici ob Savi (19. novembra 1926).

Začasno prazno ostane mesto vikarja v Ptuj ter kapelana na Dobrni, v Framu in na G. Polskavi.

V stalni pokoj je stopil gospod Henrik Peternel, župnik v Črešnjicah (s 1. novembrom 1926).

Umrli so: G. Vladimir Foky, II. kapelan v D. Lendavi, dne 22. oktobra 1926, v 33. letu starosti; g. Miroslav Kukovič, župnik na Dobrni, dne 27. oktobra 1926 v Vojniku v hiralnici, v 60. letu starosti in zlatomašnik p. n. g. inful. prošt, dekan in mestni nadžupnik Martin Jurkovič, kn. šk. duhovni in konzistorijalni svetovalec, v Ptuj, dne 16. oktobra 1926, v 80. letu starosti. R. I. P.!

Lavantinski škofijski ordinariat v Mariboru,

dne 30. novembra 1926.